

Andet, end at vi Intet ville sige med Hensyn til Fremtiden. Det tror jeg ogsaa at have fremhævet saa klart, at det ikke kan være Gjenstand for Misforstaaelse; at, idet vi lade Finantsloven gaa til anden Behandling, udtale vi aldeles Intet om Finantsloven; vi give ingen Finantslov, vi forfaste heller ikke Finantsloven og sige i det Hele ikke Noget om, hvad der skal ske. Finantsloven ligger stille, det Æneste, der sker ved Overgangen, er dette, at den kommer til at gaa tilbage til det Udvalg, hvorfra den er gaaet ud, og dette Udvalg kommer da til at gjøre Indstilling om, hvorledes Finantsloven videre skal forhandles. En samlet Beslutning om de to Love have vi, som sagt, anset for uheldig, fordi det efter vor Mening vilde føre til, at, om ikke ærede Medlemmer af Thinget, saa dog mange Menneker kunde faae en forfæret Opfattelse af, hvad vi ville, en forfæret Opfattelse af vor Politik, som om der for Eiden laa os Andet paa Sinde, end at værne om Grundlovens klare Bestemmelser. Det er kun dette, der bekræfter os, det, vi ville have slaaet fast, og det er derfor, at Udvalget har tilladt sig med Hensyn til Finantsloven at indstille, at den gaar over til anden Behandling. Dertil skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Klein: Det Mindretal af Udvalget, der bestaar af 4 Medlemmer, har i sin Del af Betænkningen kort angivet den Raade, hvorpaa Mindretallet har fundet det rigtigt at stille sig til Sagen, den Fremgangsmaade, som det har troet det paabudt af Omstændighederne at følge under Forhandlingerne i Udvalget. Jeg tror imidlertid at burde ledsage denne korte Udtalelse i Betænkningen med nogle Betragtninger, ved hvilke jeg tillige kan faae Leilighed til at knytte en eller anden Bemærkning til, hvad den ærede Ordfører for Flertallet i dette Diebliff har fremført. Jeg skal dog strax sige, at det ikke er min Hensigt at ledsage ham ind paa alle de Veie, hvor han færdes; jeg vil ikke anse det for at ligge for mig at optage Striden med ham om Ministeriets Forestilling til Hans Majestæt Kongen, hvorpaa den provisoriske Lov af 12te April d. A. er bygget. Det forekommer mig — den Bemærkning være mig alene tilladt — at den ærede Ordførers Omtale af dette Afstykke havde selv den Karakter, man pleier at forbinde med Udtrykket Indlæg, en Betegnelse, som han brugte med Hensyn til den nævnte Forestilling; men for saa vidt den ærede Ordfører søgte sig kaldet til i dette Diebliff at levere et Indlæg i Sagen angaaende denne ofte omtalte allerunderdanigste Forestilling, finder jeg, som sagt, ikke nogen Anledning til at træde i Strancken mod ham. Derimod fremkom den ærede Ordfører med Betragtninger af en mere almindelig Karakter, som jeg ikke saaledes kan lade ligge. Det er udtalt af Regjeringen med Jøie i dens Svarskrivelse til Udvalget,

at Udvalgets Flertal ikke i sin Betænkning havde givet Grunde for den saare vigtige Indstilling, Flertallet gjør, nemlig at forfaste den provisoriske Lov ved at nægte den Overgang til anden Behandling. Den ærede Ordfører for Flertallet har jo selv indrømmet dette; han har fundet det naturligt, at man havde forbeholdt sig Motiveringen til det mundtlige Foredrag. Derom vil jeg ikke strides med ham; vi have jo nu i ethvert Fald faaet en Motivering, og det en meget fylbig Motivering, og en Motivering, kan jeg gjerne sige, hvori man ikke har fryet at udtale sig meget bestemt og skarpt. Den ærede Ordfører har jo nu kundgjort for os Alle, at naar man indstiller den provisoriske Lov til Forkastelse, da er det, fordi man mener, at den er i aabenbar Strid med Grundloven, og navnlig med Grundlovens §§ 49 og 25. Den ærede Ordfører har udtalt, at ikke blot i Almindelighed maatte denne Lov siges at være i Strid med Grundlovens klare Bestemmelser, men at særlig de Omstændigheder, der ledsagede dens Tilblivelse, og særlig ogsaa selve den provisoriske Lovs Indhold, forøgede end mere det Grundlovstridige, der skulde være i Loven efter den ærede Ordførers og vel sagtens Udvalgets Flertals Mening. Naar nu imidlertid den ærede Ordfører sagde, at han ikke her skulde gaa ind paa i Almindelighed at drøfte Spørgsmaalet om provisoriske Lovs Lovmedholdelighed, saa skal jeg i denne Henseende følge den ærede Ordførers Eksempel. Jeg tager udtrykkelig den Forvaring, at jeg udtaler ikke nogen personlig Mening om provisoriske Lovs Lovlighed eller Ulovlighed, og Alle maa jo kunne indse, at jeg ikke kan udtale mig derom; jeg vil nemlig ikke gjøre det muligt for en æret offentlig Anklager i sin Tid at fremkomme med Indsigelse imod, at jeg skulde kunne indtage min Plads i den høie Ret, hvor jeg har den Ære at have Sæde, nemlig Rigsretten; jeg vil ikke udsætte mig for, at han skulde kunne sige, at jeg forud havde udtalt en bestemt Mening og derfor maatte betragtes som inhabil i Rigsretten. Altsaa, forsaavidt følger jeg den ærede Ordførers Eksempel; jeg skal ikke videre gaa ind paa dette Spørgsmaal i sin Almindelighed, men ligesom den ærede Ordfører gik fra Spørgsmaalet i Almindelighed ind paa enkelte særegne Omstændigheder, saaledes maa dog ogsaa jeg drøle lidt ved de særlige Punkter, han fremhævede, thi det tror jeg, man kan gjøre uden derved i mindste Maade at udtale sin Mening om Spørgsmaal, der eventuelt ville kunne komme til Afgjørelse ved en Rigsret. Den ærede Ordfører fremhævede da som Noget, der i Særbeleshed skulde karakterisere og kvalificere det Brud, der var begaaet paa Grundloven af Regjeringen, at der ikke havde været nogen virkelig Nødvendighed tilstede for at give en provisorisk Finantslov. Han sagde nemlig, at den Situation, der paaberabes som nødvendiggjørende en provisorisk Finantslov, var skabt af Regjeringen